

Izhaja
vsako prvo in
tretjo soboto
v mesecu.
Stane na léto
6 K,
na pol léta
3 K.
Posamezni
listi po
30 vin.

Naročnina
naj se pošilja
upravnístvu.
Rokopisi pa
urednístvu
'Seža'
v Ljubljani.
Inserati
se računajo
po dogo-
voru.

Glasilo veseljakov

Srečni človek.

Hotelski sluga: „Glejte, Nežika, kadar gredo tule po sobah vsi k počitku, tedaj se moja služba konča.“

Hišinja: „Srečni človek! Moja služba se pa tedaj šele prične.“

Dober izgovor.

Profesor: „Na štiri vprašanja ste mi že ostali dolžni odgovora, kako to?“

Dijak: „Kar mi ni znano, v to se ne vtikam.“

Z vsem zadovoljen.

„Ne razumem, gospod, da me morete še vedno mučiti s svojim ponudbam, ko sem vam vendar že dovolj jasno povedala, da je moje srce že oddano!“

„Oh, milostna: saj meni ni toliko za vaše srce, da imam le vse drugo!“

IMENITNA IDEJA.

Tovarnar Juri Šalobarda je imel dovolj vzrokov biti ljubosumen na svojo lepo, dvajset let mlajšo soprogo. Kjerkoli je nastopila Olga, vnemala je srca kar na debelo. In brhka gospa je ljubila igro s srci čez vse. Skratka: bila je koketka.

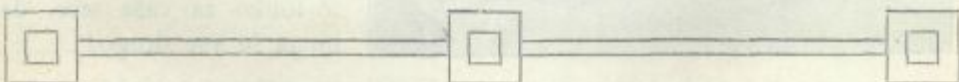
V malem mestecu, v katerem sta prebivala Juri in Olga, bavili so se sicer obrekljivi jeziki čestokrat z našima znancema; pred kratkim pa je nastalo mnenje, da se lepa Olga ter kipar Mavec rada vidita, splošno, kar je prišlo tudi Juriju, ki je svojo ženo oboževal, na nos ter ga precej potrlo. K sreči ga je malo prehlajenje soproge privedlo do imenitne ideje, kako storiti konec razmerju med Mavcem in Olgo ter ohraniti zakonsko srečo. To prehlajenje mu je dalo namreč v roke sredstvo, ločiti vsaj za nekaj časa svojo soprogo od nevarnega kiparja. Na njegovo željo je namreč domači zdravnik odločno zahteval, da mora gospa Olga za dalje časa na jug, da si okrepi zopet zdravje, ki je precej v nevarnosti.

Za to bivanje se je odločila Riva ob Gardskem jezeru.

Po srčnem slovesu odpotovala je mična Olga v Rivo, spremljala pa jo je večletna njena družabnica. Soprogo Juri je seveda zaradi kupčijskih opravil moral ostati doma, vendar pa je obljubil čez mesec dnij priti tudi za njo na solčni jug.

Riva ter krasna njena okolica sta veselo Olgo kar očarala; tudi odlična družba in življenje v velikem hotelu sta ji prijala. Spomnila se je pač včasih tudi sporoga in kiparja Mavca, vendar pa se je popolnoma vdala razvedrilo svetovnega letovišča. Čvrst eleganten Francoz ji je dvoril, kar je lahkoživi Olgi tako ugajalo, da je bila malodane dannadan samo v njegovi družbi.

Z njim se je izprehajala dopoldne na promenadi, z njim je opoldne skupno obedovala, z njim je popoldne napravljala izlete v okolico in zvečer je celo hodil k njej na čaj. Koliko časa je živahni kavalir ostajal zvečer pri njej, ne pove nam nobena „pratika“, družabnica pa je bila Olgi tudi tako vdana, da bi je za vse na svetu ne izdala.

Tako je živela Olga prav udobno in zadovoljna je bila s svojo usodo. Tedaj — kak teden po njenem prihodu v Rivo — pa je prejela iz domovine pismo ki jo je silno razburilo.

Milostiva!

Častim Vas zaradi Vašega blagega srca. Nekoč ste mi bili velika dobrotnica, kar ne bom nikdar pozabil. Da se Vam za Vašo dobroto izkažem vsaj nekoliko hvaležnega, javljam Vam, da je Vaš soprog silno ljubosumen na Vas in da vsak Vaš korak v daljni Rivi zasleduje detektiv, ki ga je poslal za Vami. Dotičnik je srednje velikosti, ima temne brke ter nastopa odlično. Ne da bi ga Vi opazili, zasleduje Vas na vseh potih ter poroča Vašemu soprogu točno Vaša dejanja. Varujte se toraj in ne ravnajte nepremišljeno, kajti Vaš soprog bo o vsem natančno poučen. Dobrohoteč prijatelj.

* * *

Gospa Olga je jezno zmečkala brezimno svarilo. Tako nezaupljiv je toraj nje soprog. In kar jo je še najbolje jezilo, da je bila ta nezaupljivost opravičena. Zdaj je treba ravnati previdno. Razmerje s Francozom mora takoj razdreti. Bog ve, če ne bo že prekasno? Ako ima detektiv že dovolj dokazov o njeni nezvestobi v rokah, potem — — —. Samo eno sredstvo bi ji še utegnilo pomagati. Izslediti mora neznanega detektiva na vsak način ter ga prisiliti, da bo molčal.

Kmalu je izsledila svojega preganjalca. Vse se je ujemalo: srednja velikost, temne brke, odlični nastop! Stanuje v istem hotelu, baš nad njenim stanovanjem. Večkrat ga je srečala na stopnjicah. Njegov presunljiv pogled se ji je celo zdel sumljiv. Ta bo in nihče drugi in tega moram privedi do molčanja.

Gospa Olga se je odločila za precej nevarno igranje, bila si je pa svoje zmage gotova. Oblekla si je najzračnejšo obleko, hitela po stopnicah proti stanovanju svojega zasledovalca ter narahlo potrkala na vrata.

Na lahni poziv, odprla je vrata.

Gospod s temnimi brki ji je skočil presečen nasproti:

„Milostna? — — —“

„Gospod! Vse mi je znano! Zasledujete me neprestano —“

„Oprostite, milostna; vaša ljubeznjivost, vaša lepota — —“

„Nič laskanja, gospod! Prišla sem k vam z namenom, da vas prosim, da molčite. Gotovo ste opazili, da me večkrat obiše v mojem stanovanju nek Francoz, zato prosim, da me ne izdaste in da nikomur o tem ne poveste — —“

„Toda, milostiva — —“

„Nič toda! Obljubite mi, da boste molčali! Hočem vam biti hvaležna zato — —. Ali mi nočete obljubiti? Za božjo voljo, kaj naj vam še vse obljubim? Toraj, vi mi prisežete, da ne boste ničesar povedali o tem mojemu soprogu, ko pride za menoj! Dobro, obiščite me toraj po večerji, da se nadalje pogovoriva.“

Gospod s temnimi brki, srednje velikosti in odličnega nastopa pokleknil je pred dražestno Olgo: „Prisegam vam, dražestna, da bom Vašemu soprogu govoril o vas le najlepše.“

* * *

In gospod s temnimi brki je ob določenem času prišel k gospej Olgi ter ostal pri njej do — — — no dokler se z vročimi poljubi ni poslovil od nje. Ko je odhajal, zašepetala mu je še gospa Olga ljubko na uho: „Veš prijatelj, da bi nihče ne mislil, da si detektiv!“

„Jaz detektiv? Jaz sem potovalec tvrdeke Vidal in drug.“

„Kako pa, da si potem vsprejel tako nečastno nalogo, da me zasleduješ ter poročаш o meni mojemu soprogu?“

„Jaz? ljubica, tebi se sanja!“

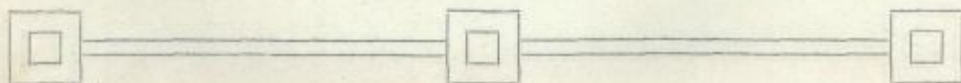
Po kratkem pogovoru spoznala je Olga, da se je zmotila. Gospod s temnimi brki sicer te zmote ni obžaloval, gospa Olga pa tudi ne, samo to jo je skrbelo, da ji preti sedaj še večja nevarnost.

Še pri treh gospodih s temnimi brkami, srednje velikosti in odličnega nastopa je gospa Olga poskusila svojo srečo, pregovoriti jih, da bi molčali in vsi so ji obljubili ter to obljubo s poljubi potrdili; toda pravega detektiva ni bilo me njimi. Ako je pravi detektiv vse to opazoval ter bo njenemu soprogu povedal, kadar pride, no — to bo lepo.

* * *

Ko je tovarnar Šalobarda teden kasneje prišel v Rivo, trepetala je Olga pod pezo svojih pregreh. To bo polom, ko bo soprog izvedel o njenih pregrehah. „Najprej mu bo povedal detektiv o mojem občevanju s Francozom, potem o štirih drugih hotelskih pasažerjih. In pravzaprav je bilo vsega tega krivo le ono brezimno pismo“, je tarnjala Olga.

V svojem srčnem strahu je sklenila lepa Olga prijeti vola kar za rogove: „Vse mi je znano, ljubi Jurče!“ dejala mu je po prvem pozdravu ter nagubančila čelo v jezne gube. „Ti se ne sramuješ za svojo soprogo pošiljati zasledovalce, da bi čuvali nad menoj. Brezimno pismo mi je vso zadevo pojasnilo. In sedaj idi, poišči svojega zaupnika ter pusti nesramnežu, da te bo po svoje nalagal. Oh, jaz nesrečnica!“

Tovarnar pa se je poredno zakrohotal: „Oj ti prismoda! Ti si mi šla toraj res na lim! Ali veš, kdo je pisal dotično pismo? Jaz! Narekoval sem ga svojemu uslužbencu, katerega pisave še ne poznaš. Vsa pravljica o detektivu je izmišljena. Hotel sem samo doseči, da bi se prav lepo in pridno vedla, ker bi se bala mojega nadzorstva. Zdaj vidim, da moja ideja ni bila napačna, kajti upljivala je očitvidno na tvoje vedenje.“

„Jurče, občudovanja si vreden! Zdaj ti lahko povem, da je bilo tvoje brezimno pismo najiminitnejša ideja, kar se jih je kedaj porodilo v glavah ljubosumnih soprogov!“

Ženska politika.

„Kako si se pa zadnjič izgovorila, ko je tvoj soprog čul ropot v tvoji sobi?“

„Rekla sem, da je prišla moja šivilja z računom; pa jo je takoj od doma popihal.“

Zablebetala.

Ona (vrnivša se iz letovišča): „Ali si mi bil pa tudi zvest, Dragotin?“

On: „Kakor ti meni!“

Ona: „Fuj! prešeštnik!“

Pomirljivo.

On: „Kdo pa trka ob tej pozni uri pri nas na vrata?“

Ona: „Najbrže poročnik Oskar, ker še ne ve, da si se že vrnil s potovanja.“

Uzorni soprog.

„Milostna, vaš soprog pa skoro vsak teden kam odpotuje.“

„Da, v tem oziru je z menoj zelo obziren.“

Malenkosti.

Mnogo žensk ve o moškem srcu le toliko, da leži v obličju žepa, kjer se hrani navadno denarnica za bankovce.

Čim več zmag ima moški v svojem življenju zabeležiti, tem več je imel plačati — vojne odškodnine.

Šaljivo vprašanje.

„S katerim strojem se človeka najhitreje spravi v nebesa?“

„S peklenkim strojem!“

Kokurenca.

Gospod: „Ob šestih zvečer pridem k tebi, ljuba Anica, na vrt v lopo.“

Gospodična: „Tedaj ne smeš priti zaradi mama.“

Gospod: „Ali je mama tako stroga?“

Gospodična: „To ravno ne, toda tedaj ima mama sama v lopi — sestanek.“

Smešno.

Zdravnik: „Kaj je pa vas prineslo k meni?“

Gospod: „Prišel sem k vam zato, ker ne morem hoditi.“

Njeno stališče.

Prva: „Moj baron me je zapustil in neče ničesar več o meni slišati odkar se ga je moja prijateljica Rezika iz čiste ljubezni oklenila.“

Druga: „Kaj mi poveš: iz čiste ljubezni! No, to je pa že več kakor umazana konkurenca.“

Dvorjenje . . .

Gospod: (ki spremlja svojo zaročenko) „Veš kaj, ti si pa res tako vitka, kakor osa.“

Gospica: (jezno) „Ali kaj tacega?“

Gospod: Pardon! (stopi k njej, jo objame in pravi): „Ne, ne; ti si že čmrl.“

Prijateljica glasbe.

Prva prijateljica: „Ti si tudi došla na koncert, Ela?“

Druga prijateljica: „Seveda; ti ne veš kako rada gledam moške zборе!“

Utrink.

Ako se dva zaljubljenca opazuje, vidi se takoj, da on stori kar hoče, ona pa hoče kar on stori.

Na sodniji.

Sodnik: „Obtoženi ste, da ste tri dame nadlegovali med kopanjem s svojo nesramnostjo.“

Žid: „Kaj še, gospod sodnik; vprašati sem jih hotel samo, če imajo kaj odloženih oblek na prodaj.“

Poznavatelj razmer.

„Oprostite, z gospodično še ne morete govoriti.“

„Kaj? Zjutraj ob devetih, pa ima še vedno obisk?“

Nevarnost.

„Ti, zdaj imam pa res dražestno ljubico; da bi le moj stric o tem ne izvedel!“

„Kaj je tako strog?“

„To ne, a prevzel bi mi jo takoj!“

SAMOMORILEC.

V svoji udobno opremljeni sobi, s katere sten so ga pozdravljali mnogoštevilni portreti lepih žensk, sedel je mračnega obraza sicer izredno živahni bančni uradnik Ivan Kljun.

Razburjenje zadnjih dni je bilo vendar le prehudo. V klubu samcev so ga obrali v eni noči za pettisoč kron, za ves ostanek očetove zapuščine.

V hiši bančnega ravnatelja si je naslednji dan, po usodepolni noči pridobil lično košaro, ko se je oglasil za roko najstarejše hčerke in za stotisoč kron njene dote. Ravnatelj je predobro poznal lahkomišljenega lahkoživca, da bi mu izročil toliko svoto na razpolago. No, kčerko bi mu že dal.

Ko se je po tej nezgodi oglasil pri svoji najintimnejši prijateljici operetni pevki Dorici, prišel je še le prav do spoznanja, da tudi njena ljubezen ni bila čista in nesebična, kajti povedala mu je kar v obraz, da ji sredstva ne dopuščajo ljubiti koga iz ljubezni.

Ivan Kljun je šel toraj domov ter napravil kratko bilanco o svoji existenci.

Premoženje: Ničla.

Dolgov: Par tisoč kron.

Prijatelj: Pri sektu sto.

V potrebi: Ničla.

Glede ljubezni pa je imel še bridkejšo izkušnje. O takozvani platonični ljubezni, ki sladi človeku življenje do groba, je imel docela svoje nazore in je smatral tako ljubezen le za izmišljotino na možganih bolnih poetov in fantastov. Njegova, tudi najstrastnejša ljubezen, je trajala doslej kvečem trideset dni in enointrideset noči.

Ali je torej življenje vredno, da se ga živi? Ne! Zlasti brez denarja ne! Ker Ivan Kljun sedaj ni imel več denarja, da bi si z njim posladkal grenke ure človeškega življenja, sklenil je umreti. Kroglja iz revolverja naj zaključí tek njegovega življenja.

Toda le natihoma in brez nepotrebne trušča. Njegovo slovo od tega sveta naj ostane kolikor mogoče prikrito. Vzel je torej pero ter pisal svojemu prijatelju policijskemu komisarju naslednje pismo v slovo:

Ljubi prijatelj:

Ko prejmeš tele vrstice, je podpisani že zapustil to solzno dolino in sicer prostovoljno.

Vzrok: Življenje brez sredstev je brezpomembno.

Vzrok smrti: Strel iz revolverja skozi srce.

Čas smrti: Ob 6. uri 15 minut zvečer.

Prosim, da to moje dejanje uradno zabeležiš, obenem pa skrbiš, da ne bodo po časnikih krožila predolga poročila o tej malenkosti. V nadi, da vstrežeš zadnji moji želji, pozdravljam te

Ivan Kljun.

Življenjautrujeni je vtaknil te vrstice v mali kuvert ter hitel po stopnicah, da bi vrgel pismo v poštni nabiralnik.

Nato se je vrnil v svojo sobo, nabasal revolver in — — — tedaj je nekdo potrkal na vrata.

„Kdo trka?“

„Raznašalec denarnih pisem!“

„K meni, Ivanu Kljunu?“

„Da. Ivan Kljun, bančni uradnik, denarno pismo z vsebino petnajsttisoč kron. Pristojbine je plačati 85 vinarjev.“

Kakor blisk hitro je Kljun skrnil revolver, odprl vrata ter iztrgal pismoscju poštni recept iz rok. Vse se je vjemalo na las. Odpošiljatelj: Fran Kljun, veleposestnik.

* * *

Nek star stric javljal je Kljunu, da se misli vzlic svojim štiriinsedemdesetim letom še enkrat poročiti in sicer s svojo dolgoletno gospodinjo. Ker je svojemu nečaku namenil v svoji oporoki primerni del svojega premoženja, veselilo ga bo, ako si s poslanimi petnajsttisoč kronami osladi nekoliko tudi njegov nečak poročni dan svojega strica.

Ko je Ivan Kljun prečital to kratko vsebinepolno poročilo, dal je pismoscju najprej poljub potem pa še deset kron napitka, naposled pa je zaplesal pristni indijanski ples.

V tem trenutku je pogledal svet zkozi drugačna očala. Nabasani revolver je najprej izpraznil smrtonosnih nabojev ter ga spravil v najskrivnejši kotiček, oblekel se kar najelegantneje, potem pa sestavil spored za današnji dan.

Najprej se je namenil naš prerojenec podati v gledališče, potem, no potem pač živeti in uživati.

Ni še prišel daleč od svojega stanovanja, ko zapazi pred seboj vitko plavolasko, katero je že večkrat toda popolnoma brez vspeha zasledoval. Danes pa je bil Kljun v takem razpoloženju, da ni mislil na dosedanje svoje neuspehe temveč je pogumno stopil k plavolaski ter jo kar najsladkeje ogoril.

Na veliko začudenje, danes dražestna blondinka našega Kljuna ni kar tako hladno odslovlila kakor navadno. Veselo razpoloženje Kljunovo je najbrže omehčalo njeno srce in rekla mu je „da“.

Izredno me bodete počastili, gospica, ako se blagovolite podati z menoj v kako slaščičarno.“

„Za božjo voljo! Kaj mislite? Naj me kdo vidi!“

„In kaj bi bilo potem?“

„Moj brat, ki skrbi zame odkar so nama pomrli stariši, bi me na mestu ubil.“

„No, no; tako lahko se pač ne umre!“ tolažil jo je Kljun, ker se je pri tem spomnil na svojo namero.

„Vi ne poznate mojega brata. On čuva nad menoj bolj kakor bi me čuval ljubosumni soprog in ne pozna nobene šale; jaz pa bi tako rada živela in se zabavala.“

„Prav, kakor jaz,“ dostavil je Kljun.

„Seveda v pošteni družbi.“

„Če ni drugače, tudi jaz,“ pripomnil je Kljun presenečen.

Beseda je dala besedo. Po daljšem prerekanju in obljubi, da ne bo prekoračil meje dostojnosti, vdala se je naposled plavolaska ter odšla s Kljunom v njegovo stanovanje na čašico čaja.

Vseh zvijač polni Ivan Kljun je skrbel za to, da je prišla po čašici čaja na mizo steklenica kipečega šampanjca. Neizkušena plavolaska je postajala od trenutka do trenutka živahnejša in mlada kri ji je silila v glavo.

Ivan Kljun je baš začel premišljevat, če je dana njegova častna beseda še veljavna, ko je dražestna gospica naslonila na njegove prsi lepo svojo glavico — tedaj — potrkal je nekdo krepko na vrata ter jih v istem trenutku odprl.

Kakor okamenel je obstal policijski komisar pri vratih — — —

Ivan Kljun se je v tem trenutku spomnil svojega pisma. Komisar je toraj prišel, da konstatuje njegovo smrt. No ta blamaža!

Kljun je iskal primernih besedij: „Slab dovtip, kaj ne, gospod komisar. Pisal sem ti le, da te na ta način privabim k sebi, da izpijeva časo sekta na zdravje moje neveste Minke — — (tu je predstavil obledelo plavolasko). Kaj ne, da si že slutil dovtip?“

In tedaj se je zgodilo nekaj nezaslišanega, nekaj, kar Ivan Kljun vse svoje življenje ne bo pozabil.

Policijski komisar je prijel ponujeni mu kozarec, dvignil ga ter izpregovoril:

„Mislil sem resnično, da ima moja sestra, ki ti je darovala svoje srce v ljubezni, toliko zaupanja v mene, da me bo o svoji zaroki poprej obvestila. Ker sta si pa izmislila tako originalno šalo, da me presenečita in ker upam, da bo moj prijatelj mojo sestro res osrečil, izpijem ta kozarec na vajino zdravje, na zdravje ženina in neveste!“

* * *

Ivan Kljun je peljal mesec kasneje plavolasko, sestro policijskega komisarja pred oltar.

Da bo samomorilni namen imel tako slabe posledice, ni nikdar mislil.

Potrpežljiv.

„Letos greste pa kasno v letovišče.“

„Moja žena ni hotela iti prej, ker so se tu vršile orožne vaje.“

Oho.

„Veš kaj, srček: počakaj me danes zvečer v Latermanovem drevo-redu!“

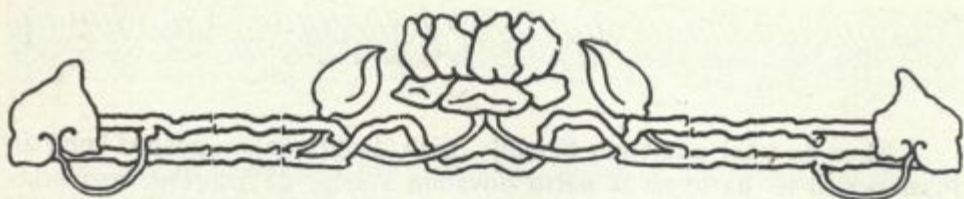
„O, tam pa že ne; tam še nisem imela nikdar sreče!“

Drznež.

„Gospod, takih ponudb, kakor je vaša, nisem nikdar dozdam niti poslušala, še manj pa vsprejela!“

„Tako; toraj vidite, da bi bil zdaj res že skrajni čas!“

Potrdilo.

Gospod: „Tu imate deset vinarjev. Pozna se vam, da ste doživeli pač že boljše dneve.“

Berač: „Gotovo! Ravno včeraj mi je nekdo dal celih dvajset vinarjev!“

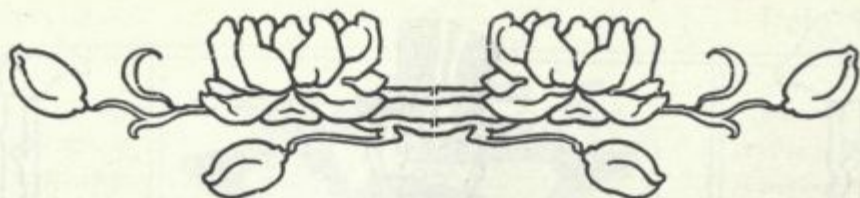

Vzrok.

Gospa: „Prepovedujem vam kar najodločneje občevanje z vojaki!“

Kuharica: „Med civilisti je pa tako malo porabljivih ljudi.“

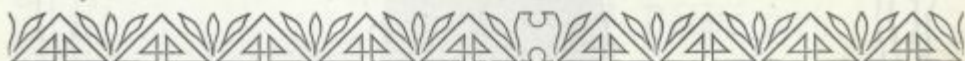

NAŠI OTROCI.

Mali Jurče je moral neko opoldne zapustiti nenadoma sobo ter je to materi glasno povedal. Mati ga je zato pokarala ter mu rekla, da je to nedostojno in da mora prihodnjič reči, da gre na izprehod ali kaj takega, ne pa kar tako naravnost povedati.

Prihodnji dan je postal mali Jurče med obedom nenadoma v lice rudeč in v zadregi. „Kaj ti pa je, Jurče?“ vprašala ga je mati.

„Malo sem šel — malo sem šel na izprehod, mama!“

Med poplemenitenimi.

Gospa: „Grofica I. pravi vedno, da ne smemo nikdar prezreti, kaj smo dolžni svojemu plemenitemu stanu.“

Gospod: „Eh, plemeniti stanovi naj ne prezrejo, kar so oni meni dolžni.“

Prostodušno.

Gospodinja: „Kaj pa dela ob tej pozni uri vójak pri vas v kuhinji?“

Kuharica: „Nič! Dokler ne gre milostiva počivat, se ničesar ne upa.“

Na vse pripravljen.

Gospa: „Čemu me vedno nadlegujete s svojo dvorljivostjo, ko vendar veste, da je moj soprog na vas strašno ljubosumen. Prosim postavite se vi na njegovo stališče, pa boste videli kako je to prijetno!“

Gospod: „Ako vam prav, milostna, pripravljen sem postaviti se še nocoj na stališče vašega soproga.“

Smola.

Jutri sem jo mislil s svojo knjigovodkinjo popihati v Ameriko; soproga moja pa me je prehitela ter nocoj pobegnila z mojim blagajničarjem in denarjem.

Kabinetno vprašanje.

Soprog: „Glej, ljuba moja, doslej sem bil nastavljen pri unanjem ministrstvu, zdaj so me pa pridelili finančnemu.“

Soproga: „Čudno, pri nas ženskah je pa to vedno združeno: ako ima katera lepo unanjost, tedaj ima tudi lepe finance.“